
Far og Lillemor paa Vej hjem fra Kirke Juleaften

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Far og Lillemor paa Vej hjem fra Kirke Juleaften", i: *Mindeudgave Digte*, side: 100, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Far og Lillemor paa Vej hjem fra Kirke Juleaften

Ih, hvor var det spændende i Kirken!

Uh, men Jorden er saa grim og bar.

Sikke dog et Pløre at gaa hjem i!

– Stjernerne!

– Ja, hvad er Stjerner, Far?

– Hvad er Stjerner? Ja, jeg ved det ikke.

Ingen ved det ret.

– Selv ikke du?

– Hør, hvad Bedstemor fortalte, dengang

Far var lille, li'som du er nu.

Stjerner, sagde Bedstemor, er Øjne,

Englenes, og de skal kikke ned

for at se, hvad Folk paa Jorden laver,

og i Morgen bringe Gud Besked.

Sagen er jo den, at Folk er slemme,

der er no'en, der bander i eet væk,

no'en, der' skælder ud, og no'en, der lyver,

no'en, der grisser andre til med Blæk.

No'en, der straks de ser en Ting, vil ha' den,

no'en, der aldrig siger Tak til Mor;

ja, og no'en – hvis de faar en Kage,

vil de ikke dele den med Bror.

Saadan gaar det til, at Folk er slemme,

og det kan Vorherre ikke ha',

og det værste af det hele er jo,

at det er de ikke kede af.

– Hvorfor bli'r Vorherre da saa ikke

saadan rigtig vred og farer ud?

– Hvis han var et Menneske, saa blev han.

Men nu er han jo den gode Gud.

Ser du hist den klare lyse Stjerne?
det er Julestjernen vist, du ved.
Julenat en Gang imellem sker det,
at Vorherre kigger selv herved.

Skal vi se ham rigtig ind i Øjet?
se, hvor høj, hvor ren, hvor mild han er.
Er det ikke, som han siger til os:
„Hvor I skuffer mig, I Mennesker!

Men alligevel – jeg holder af jer,
ikke blot i Nat, men Aaret rundt
og vil blive ved at holde af jer,
til engang det gør jer meget ondt.“

– Hvad gør ondt, Far?
– At vi er saa slemme.
Og naar vi til sidst forstaar det ret,
da vil vi gaa hen til Gud og græde
for, at vi bestyred Jorden slet.

– Alle store Mænd gaa frem og græde.
Ogsaa Stauning?
– Alle store Mænd.
– Ogsaa du, Far?
– Alle Mænd fra Jorden.
Selv den gode H. C. Andersen.

- Og Vorherre hvad vil han saa gøre?
– Han vil sidde ganske stille lidt.
Og saa tror jeg, ogsaa han vil græde.
– Græde? Gud?!
– Maaske jeg gik for vidt.

Men i hvert Fald vil han pudse Næse.
„Gabriel! Gabriel! hejs det store Flag!“
Og vil klappe os paa Kind og sige:
„Dette er mit Livs den store Dag.“

Og den Nat bli'r alle Vinde tilsagt,
de skal hen og spille op til Dans.
Hundred Pærer mer bli'r sat til Maanen.
Stjernerne ser til med fugtig Glans.

Saa skal vi til Julebal i Himlen.
– I Guds Himmel?
– Ja da! hans og vor.
Hende, Eva, som jeg har fortalt om,
selv vil Gud med hende danse for.

Og naar Sol staar op den næste Morgen
over Jorden, da er Vintren væk.
Blomster staar i Dans, og Fugle synger
til Musik af Mejeriets Bæk.

Jord er ikke længer skilt fra Himmel.
Gud blandt sine Børn gaar munter rundt.
Thi hvor intet mer er ondt, der er der
heller ikke mere, der gør ondt – - –

– Far, hvis Bror igen vil ha' mit Futtog,
skal jeg ikke ta' det fra ham mer.
– Det er rigtigt, Bitten. Se paa Stjernen!
se, hvor mildt, hvor lykkeligt den ler!